

СЛАВЯНИНЪ

ГОДИНА IV.

Русчукъ 15 Юний 1883.

БРОЙ 96

Излиза два пѣти въ седмицата вѣсѣка:

Срѣда и Събота.

Цѣна:

За година . . . 5 ср. рубли новп.
За шестъ месеци 3 ср. рубли

Сичко, което се отнаси до вѣстника, надписва се направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Печатени шпека ге се приематъ.
Ржкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всеки редъ при пръвѣ пѣтъ 20 стот.
За „ „ „ вторий пѣтъ 10 „

ОТЪ РЕДАКЦИЈАТА.

Още 4 броя и „Славянинъ“ свършва и четвъртата си годишнина. Желаящитѣ да получавайтѣ вѣстникътѣ ни и за напредъ, умоляватъ се да явятѣ адресътѣ си точно и ясно въ редакцията като внесатѣ и опредѣлената му цѣна.

„Славянинъ“ за идущата година ще излиза на по-голямъ форматъ пакъ два пѣти въ седмицата, вѣсѣка: срѣда и събота.

Цѣна: за година 18 лева, — за половинъ година 10 лева, — за три месеци 6 лева (сребърни).

Умоляватъ са приятелитѣ на нашата бедна журналистика, да се потружатъ за распространението на „Славянинъ“, като поканятъ своитѣ лични приятели, да се запишатъ за абонати на вѣстника ни, отъ което единствено зависи съществуването му.

ЮРИДИЧЕСКАТА КОМИСИЯ.

Още когато се учреди юридическата комисия, ако помнимъ добръ, ний казахми че въ нея трѣбва да взематъ участие и нѣкои отъ нашитѣ опитни съдии, макаръ и юристи, или пъкъ да се назначе въ нея лице, каквото е г-нъ Хр. Стояновъ прокуроръ при Върховний Касацїоненъ Съдъ. Нашитѣ думи се не взеха въ внимание и ето сега какъвъ законопроектъ за съдоустройство ни искова тая комисия, при всички хубавъ материалъ, койго ѝ бѣ оставенъ на разположение, законопроектъ казвами, койго незнаемъ какъ ще се приеме и разгѣда отъ Държавний Съвѣтъ. Освѣтъ това, намъ е твърдѣ жално, дѣто нашитѣ съдии и адвокати си не дадоха никакъ мнѣнието по труда на тая комисия, койго трудъ можеше да бѣде въ много отношения по съобразенъ съ нуждитѣ на страната. И дѣйствително, освѣтъ двѣ-три статии по труда на юридическата комисия, койго се обнародваха въ *Български гласъ*, както и друга една въ 494 брой на *Марица*, койго по съдържанието си заслужаватъ да се взематъ въ внимание и койго трѣбва Държавний съвѣтъ да има предъ видъ при разгѣждането на законопроекта, койго си не обели зѣбъ да каже двѣ думи. Ний не знаемъ какви сѣтѣ наши съдии и адвокати. Едно отъ двѣтѣ: или не умѣятъ и незнаятъ да напишатъ нѣщо по своята часть цѣто сѣ видѣли и научили отъ опитъ, или нѣтъ ги мързи да напишатъ какво-годѣ и да искажатъ мнѣнието си по единъ или по другъ въпросъ, безъ да се смислятъ, че когато дойде време да се прилага закона и нѣкои части отъ него се уважатъ неприкосновени, ще бѣде вече късно; не ще има кой да слуша; защото законътъ, лшъ добръ, той е законъ и трѣбва да се изпълнява. Още на времето, като вѣстникаръ, ние изпълнихми длъжността си и съвѣтъта ни е спокойна. Ако ни бѣше работа и ако разбирахми повече отъ съдебни работи, щѣхми да пишемъ и да кажемъ повече вѣщо, но колкото знахми, толкова казахми и мислимъ, че изпълнихми длъга си въ този случай. Въ заключението ще кажемъ, че председателството на комисията не трѣбваше да се предостави на г-на Стаматова, койго като председателъ на подобна комисия преди двѣ години неможа нищо да свърши; г-нъ Теохаровъ, тогавашенъ министъръ на правосѣдието, се принуди да ѝ закрие. Не трѣбваше ли поне миналото да ни служи за урокъ? Нека поне при приготвянето на законопроекта за углавното съдопроизводство се взематъ потребнитѣ мѣрки за преустрейството на комисията, като ѝ се промѣни председателъ и се назначатъ за членове и нѣкои лица, макаръ и не юристи, но койго сѣ отли-

чили съ своята опитностъ и знание по съдебнитѣ работи, защото безъ участието на практиканги, на лица, койго вече знаятъ какъ се практикуватъ съществуващитѣ днесъ съдебни закони, никакъ не трѣба да се участва добръ резултатъ по това толкова важно дѣло. Ний пове тѣй мислимъ.

ГОЛѢМА ДЛЪЖНОСТЪ.

Ако слушаме нѣкои чуждестранни вѣстници, въ касата на бѣларското княжество не само се намиратъ нѣкакви икономии, нѣ и мѣсто за тѣзи икономии гѣмало въ Бѣлгария, та за това дума ставало да се вложатъ въ русекитѣ банки. Азъ не зная, до колко тѣзи външни увѣрениа за икономии сѣ истински, както не зная и до колко е истински слуха за прѣговори между бѣларското министерство и русекитѣ банки по въпроса за помѣщенieto на икономитѣ. Нашитѣ държавни расходи сѣтѣй голѣми и непомѣрни и остатѣцитѣ отъ разнитѣ вѣдомства тѣй усърдно се истребляватъ отъ двѣ-три години насамъ на потребни и непотребни нѣща, цѣто вѣроятността за таквизи икономии въ очитѣ на нашитѣ бѣлгаре е твърдѣ слаба и не основателна. За насъ, бѣларекитѣ гражданае, катѣ е невѣроятно и това, че министерството има право да рѣшава самичко въпроса за помѣщенieto на подобни икономически сумми, распореданieto съ който по всичкитѣ закони на държавата е прѣдоставено исклучително на народното събрание, намъ е и трудно и невъзможно да повѣрваме вѣстникарскитѣ слухове за важни икономии въ княжеството и за рѣшенieto на министерството да помѣщава тѣзи икономии по своя глава и по своя угода.

Ако би обаче, наче чаяния, да има въ касата на княжеството какви-годѣ икономии и да се търси добро помѣщенieto за тѣзи икономии, въ длъжноститѣ на нашитѣ държавни маже и на народното събрание, е въ този случай да си помислятъ сериозно и за Румелия, на която населението се намира въ нужда отъ пари за поправление на своето разсипано прѣвъ послѣдната война материално състояние и която споредъ послѣднитѣ извѣстия изъ Пловдивъ, не можела да намѣри кредитъ прѣдъ иностраннитѣ капиталисти.

Ний не прѣставаме да увѣрряваме себе си и другитѣ, че Бѣлгария и Румелия сѣ двѣ части на едно цѣло и че временното, насилственното раздѣление на тѣзи части, николако не разслабва вътрѣшнитѣ имъ връзки. Ний даже вѣрряваме, че насилственното раздѣление скоро ще падне, защото интереситѣ на двѣтѣ страни сѣтѣй еднакви и тождествени, цѣто никаква сила не е въ състояние да ги държи за дълго време разединени и раскъсани. Ний считаме интереситѣ на Румелия за свои и не прѣпуцдаме случай да не кажемъ, че всичко бихме сторили за доброто и ползата на тая часть отъ нашето отечество.

Е, добръ, ето случай да покажемъ на дѣло, че нашитѣ думи не сѣ били,

както въ много други случаи, гола фраза и нищо незначащи увѣрениа. Румелия има нужда отъ 60000 лири за да даде възможностъ на своето земеделческо население да се съземе отъ потърпѣнитѣ загуби и да си възпридобие прѣдшнитѣ производителни сили. Огъ наша страна ний трѣсимъ ползено и здраво помѣщенieto на нашитѣ икономии. Защо не се затечемъ на помощъ на нашитѣ братия, който иматъ право на тая помощъ не само въ сила на братскитѣ връзки, нѣ още повече по това, че една часть отъ тѣзи икономии, ако тѣй съществуватъ, принадлежатъ на Румелия? Кой не знае, че една часть отъ доходитѣ на Румелия въ 1878 се прѣнесох изъ Пловдивъ въ София и че сегашнитѣ икономии на княжеството водятъ своето начало отъ тоя прѣносъ? Ако тогава е било умѣтно и нужно икономитѣ отъ Пловдивъ да се помѣстятъ въ София, защо днесъ да не е възможно една часть отъ таквизи же икономии да се помѣстятъ въ Румелия? Какво по здраво мѣсто може да има за тѣзи икономии отъ работното и производителното население на братственната страна? Каква по-голяма полза може да се трѣси съ тѣзи икономии отъ тогавата да се съживи и обогати цѣла областъ отъ нашето отечество отъ една страна, и да се запази отъ всекакви задлъжения прѣдъ чужди хора и капитали отъ друга? Желайме съединението и го чакаме въ найближко време. Не е ли добръ да го чакаме и дочакаме чисто и свободно отъ всеко обременително задлъжение прѣдъ когото и да било извѣтъ? Не ще ли бѣде несползено за самата Бѣлгария, когато при съединението се окаже, че Румелия е била оставена въ нейнитѣ нужди и принудена да се подложи на тягостни и непосилни външни финансови задлъжения? Нима тая тягостностъ не ще обремени и самата Бѣлгария?

Ако нуждата отъ заемъ бѣше била нужда на румелийското правителство, а не на румелийското население; ако този заемъ бѣше се назначавалъ за посрѣщанieto на расходитѣ по сложната и въ много части бесполезната администрация на Румелия, азъ щѣхъ да бѣда първия да съвѣтвамъ внимание и въздържание. Нѣ заема нито е за правителството на областята, нито се иска безъ лихва. Той е за онова население, което най-много е пострадало за освобождението на отечеството и което, по тая причина, има най-голяма нужда отъ помощъ. Туй население има право да чака тая помощъ изъ Бѣлгария и за отказа да води точна смѣтка.

Въпроса споредъ мене е много важенъ и надлежитѣ у насъ власти ще сторятъ добръ да си помислятъ върху него съ всичката сериозностъ на тѣхний умъ. Тий трѣба въ този случай да иматъ прѣдъ очи не само исклучителнитѣ интереси на Бѣлгария, нѣ и интереситѣ настоящи и бѣдѣщи на цѣлото отечество. Тий трѣба да помнятъ,

че отъ бѣдното и съсипаното население на Румелия, България не може да има изгоди ни въ днешно, ни въ бѣднѣе време.

Русе, 12 Юния 1883 год.

II.

Знаменитостта на града Велико Търново въ историческо отношение.
(продължение)

На друго мѣсто же разказва въ „Царственика“ че Асѣнь отпослѣ превзелъ отъ Охрида Святаго Оца Теофилакта и го поставилъ за Патриархъ въ Търново; и че тоя Теофилактъ Святой просвѣтилъ и очистилъ венчката България отъ ереси, които въ тия времена бѣха много въ България. „Раковски казва още въ същата 95 страница на сочин. си „За Асѣновци“ че: „у него се находила рѣкописъ отъ една друга Българска кратка История, въ която се разказвало слѣдующето важно историческо събитие: „Болгари не могоша терпѣти великие насилые отъ Грековъ, но поиша вси избѣша всю Греческую войску що бѣха у Болгарию“ и проч. Слѣдъ горѣизложенія исторически разказъ, трѣба да се прибави: че (както и по горѣ мнѣходомъ споменахми): спорядъ увѣрението на Г. Дра Причека (стр. 225—226): когато се завърнали Петръ и Асѣнь отъ царския станъ, църквата свят. Дмитрия въ Търново е била по отпреди отъ тѣхъ построена. Че ушь условени т. е. подкупени мѣжи и жени (прости разумѣва се) които били обявили: че тѣ са били надарени съ пророческо вдѣхновение: ушь че била Божия воля: да отхвърлятъ България многогодишния хумоть и да си завладѣятъ пакъ свободата; и че Св. Дмитрий билъ изоставилъ Грѣцкитѣ и разорената имъ отъ Норманитѣ църква въ Солунъ, и че билъ дошелъ къмъ Българитѣ носящи имъ помощъ. Това чудо („Mirakel“) увѣкло слѣдъ себе си всичкитѣ духове. Българитѣ и селянитѣ зели са за оружието. Петръ се увѣнчалъ за Царь на Българитѣ и Грѣцкитѣ. Современо билъ постановенъ въ Търново единъ новъ Митрополитъ Василь въ пълна независимостъ отъ Цариградския Патриархъ“. Тѣй разказва въ Историята си Г. Д-ръ К. Причекъ, но като се земни въ съображение по горѣ изложеното що разказва Раковски: то всѣки ще сжгѣда важни противорѣчия; вижда се впрочемъ че Г. Д-ръ Причекъ не се е ржководилъ отъ добросъвестни и благоволи къмъ Българитѣ Историци въ тоя си разказъ за коронасиането на Асѣня въ църквата св. Дмитрия; но отъ закѣтитѣ врагове на Българитѣ — Грѣцкитѣ Историци, защото: — като оставимъ другото на страна, ние не можемъ да си представимъ и да повѣрваме че „условени т. е. подкупени мѣжи и жени са могли безъ висшето предварително предназначение на влиятелнитѣ Болгари и на самитѣ братия Петра и Асѣня, както и на черковната глава (билъ Патриархъ или Митрополитъ) са могли да издѣйствуватъ за да се провъзгласи царь на българитѣ; че дѣйствително такивато мѣжи и жени са могли да сдѣйствуватъ на предварителното начинание на казаннитѣ висши учреждения и лица, може да се вѣрва; но — сами отъ себе си“ да сполучатъ за да се превъзгласи Царь Българскій, и то подъ тежкото Грѣцко иго, това не можемъ да повѣрваме; понеже мислимъ че това не е било „игрица“. Освенъ това, ако се приемни разказътъ на Г. Д-ра Причека за достовѣрнѣе: тогава трѣба да се премежи че по него време не е имало въ Търново и въ околноститѣ му никакви политически и малко много хора съ възвишени патриотически чувства: освенъ горѣупомянутитѣ „условени“ т. е. подкупени челоуѣци. Това мислимъ не може никакъ да се приемни за справедливо.

При това, има и друга неразбория: Г. Д-ръ Причекъ казва: че современо съ коронасиането на Българския Царь: „билъ поставенъ новъ Митрополитъ въ Търново, който се називавалъ Василь; и който билъ превъзгласенъ за независимъ Български Патриархъ“. По горѣ же се упомина че Раковски, основанъ на исторически стари лѣтописни документи увѣрва, че въ Търново е билъ по него време Патриархъ Св. Иоанъ, — който е зель най-живо участие въ образување и приготвенето на възстанието, че той е вѣнчалъ Асѣня за Царь Български. Или още една неразбория: Г. Д-ръ Причекъ увѣрва че за Царь Български билъ провъзгласенъ въ църквата Св. Дмитрий Петръ а не братъ му Асѣнь, а Раковски, основанъ на казаннитѣ си документи увѣрва: че е билъ Асѣнь; ещщо увѣрва и Несковичъ ржководимъ отъ Историята на Райча: че е билъ Асѣнь провъзгласенъ за Царь, но той прибавя: „че братъ му Петра заедно съ него царствова приели“. — Намъ се вижда увѣрението на Несковича за най-точно и най-справедливо. Колкото же за Митрополита или Патриарха Василя отъ една страна и Св. Иоанъ отъ друга: намъ се види за по-достоверенъ разказътъ на Раковски; Несковичъ же не спомѣнува нищо за Патриарха или Митрополита който е вѣнчалъ Асѣня; но и той като разказва за сжщитѣ неточни и невѣроти свѣдения, черпани види се тоже отъ Грѣцки и

сточници; — казва че: „За да могатъ Петръ и Асѣнь да привлекатъ хората, които са плашили отъ Грѣцкия Императоръ по лесно на своя страна: дали се да построятъ съеъ свое издивение Храмъ Св. Великомученика Дмитрия, въ който са мвззина и отъ двата пола „бѣсновати“ (?) събрали, между които са и подкупени намирали, прогласявали: че са Богу си позволило да би Български родъ отложилъ Греческия хумоть и своята възность получилъ, и че за туй Св. Дмитрий е къмъ тѣхъ дошелъ за да имъ помогне. Тѣзи хитрость приѣли са Българитѣ за истина и на тѣхъ двама братия са повѣрили. На Асѣня червени бутуши и Царский вѣнецъ дарили, а Петра съ него царствова приѣли. — Отъ това се ясно вижда че Г. Д-ръ Причекъ са е ржководилъ отъ Г. Несковича, или все едно источника му Историята на Райча, относително за коронасиането на Българския Царь въ църквата Св. Дмитрий, не можемъ впрочемъ да разберемъ: защо Г. Д-ръ Причекъ увѣрва че е Петръ, а не Асѣнь вѣнчанъ за Царь? Това е отистина за чуднието.

Ние не щемъ да се простремъ, спорядъ предположенното си предначертание, по надѣло въ историческия разказъ, и да излагамъ и разяснявамъ, що сж е по отсетнѣ случило съ заглаването на Българското царство въ Търново за славнитѣ подвизи на Асѣня I и II, както и на другитѣ Български царие, що сж царували въ Търново, това е предметъ на историята. Ние се впуснахми малко въ исторически разкази, както и по горѣ споменахми, само и само да осветлимъ читателитѣ и да имъ разяснимъ вкратцѣ: побудителната причина, по която е съзидана Църквата Св. Дмитрия, както и първоначалното основание на Българското въ Търново царство, слѣдъ пропадането на онова въ Преславъ и Охрида.“

Сждѣтъ това да додемъ сега на главния си предметъ: „Разгѣждането и описанието на тая църква“. Тя е построена на дѣсния брѣгъ на рѣка Янтра въ долия махала почти срещу митрополита и близо до Трапезица отъ къмъ югоисточната ѣ страна. Тя е на десно отъ пѣтя що води къмъ Арбанаси, Риховица и проч. Когато ние ѣ за првъ пѣтъ разгѣдахми 1856 година, тя бѣше отгорѣ закрыта, зиднитѣ ѣ стѣни (дуваритѣ) бѣха до нѣидѣ порутени, и стѣрчиха на горѣ; наоколо впрочемъ тя бѣ обградена съ единъ каналъ якъ и довольно високъ зѣдъ.

Слѣдъ нѣколко години като доде тукъ Блаженочившия Паарионъ като митрополитъ въ Търновската Епархия, той се ржководилъ отъ добросъвестни и благоволи къмъ Българитѣ Историци въ тоя си разказъ за коронасиането на Асѣня въ църквата св. Дмитрия; но отъ закѣтитѣ врагове на Българитѣ — Грѣцкитѣ Историци, защото: — като оставимъ другото на страна, ние не можемъ да си представимъ и да повѣрваме че „условени т. е. подкупени мѣжи и жени са могли безъ висшето предварително предназначение на влиятелнитѣ Болгари и на самитѣ братия Петра и Асѣня, както и на черковната глава (билъ Патриархъ или Митрополитъ) са могли да издѣйствуватъ за да се провъзгласи царь на българитѣ; че дѣйствително такивато мѣжи и жени са могли да сдѣйствуватъ на предварителното начинание на казаннитѣ висши учреждения и лица, може да се вѣрва; но — сами отъ себе си“ да сполучатъ за да се превъзгласи Царь Българскій, и то подъ тежкото Грѣцко иго, това не можемъ да повѣрваме; понеже мислимъ че това не е било „игрица“. Освенъ това, ако се приемни разказътъ на Г. Д-ра Причека за достовѣрнѣе: тогава трѣба да се премежи че по него време не е имало въ Търново и въ околноститѣ му никакви политически и малко много хора съ възвишени патриотически чувства: освенъ горѣупомянутитѣ „условени“ т. е. подкупени челоуѣци. Това мислимъ не може никакъ да се приемни за справедливо.

Тая църква е 13 метра дълга и 6½ метра широка; височината ѣ не може да се примѣри и опредѣли, понеже както и по горѣ споменахми зиднитѣ ѣ стѣни (дуваритѣ) сж до нѣидѣ срутени. Друго нищо забѣлжителното сега не сжществува въ тая черква. — Но колко сладки, и приятни възпоминания, и какви важни исторически събития можяхъ негли да ни разкажатъ тия срутени и нѣми зидни стѣни, ако можяхъ тѣ да хортуватъ. Тѣ щѣха да ни разкажатъ: какъ е станало онова достопамятно и славно тѣржество, коронасиането на първия Български царь слѣдъ 168 годишно робство подъ грѣцкия хумоть, извършено въ сжщата тая църква.... Тѣ щѣха най-вѣрно да ни разкажатъ; кой се е коронисалъ за царь Петръ ли, както увѣрва Г. Д-ръ Причекъ, или Асѣнь; тѣ щѣха да ни разкажатъ, кой е билъ Патриархъ или Митрополитъ търновски, кой е коронисалъ Българския царь: Святой Иоанъ ли, както разказватъ нѣкои стари лѣтописи, или Василь? Тѣ щѣха да ни разкажатъ за онай душевнъ радостъ, и народнъ гордость, които трѣба да сж били изобразени на лицата, що сж приежтвували, и сж глѣдали великолѣпното тѣржество коронасиането на първия български царь въ Търново, тѣржество извършено въ сжщата тая църква. . . . — Но за жалость тия зидни стѣни на църквата не могатъ да хортуватъ, и стоятъ половинъ срутени, нѣми и безмолвни. . . . — Жялно е това отиетнъ много е жяло; но. . . . добрѣ е че поне тѣ сжществуваатъ ако и да сж порутени. Въ тѣхъ може догатливия и чувствителния изгѣдователь да прочете приятнитѣ и сладки възпоминания за горѣказанното тѣрже-

ство, но отъ друга страна и горестнитѣ и присжрѣбни случки спорядъ които сж били тѣ срутени, и спорядъ които първобитната имъ мазанка (сува) на която сж били ообразени свѣтитѣ съ български надписи, още въ времето на царь Асѣня I, е била закрыта отгорѣ съ другъ мазанкъ съ изображения съ грѣцки надписи; при това и разорителното опустошение на тая църква отъ Турцитѣ.

Въ дворѣтъ на църквата има до 10—15 довольно голѣми и дебелы плочи, но безъ никакви дири отъ писма; спорядъ това, и не е извѣсно: ако тѣ сж били служили като надгробни накривки, или за посылане на вътрешната земна повърхность на черковата.
(Слѣдва).

Русе, 12 Юний 1883 год.

Въ „Държавний вѣстникъ“ брой 56 съ дата отъ 25 Май т. г. се появи приказъ № 61 отъ управляющия министерството на правосѣдието г. Теохарова; съ приказа той назначава за членове на ревизионна комиссия по сждебното вѣдомство (само въ Софийскій окржгъ?) членѣтъ при Софийскій апеллативенъ сждъ Ст. Малинкова, членовете при Руссенскій Апеллативенъ сждъ Н. Минковъ и Н. Недѣлчевъ, прокурора при Руссенскій окржженъ сждъ В. Райковъ и П. Д. началникъ отдѣления при министерството на правосѣдието д-ра В. Радославова за преглѣждане дѣлопроизводството на Софийскій окржженъ сждъ и подвѣдомственитѣ му сждебни инстанции въ него окржгъ, че тамъ било бавно раздавано правосѣдието, а може би да е имало и криминални престѣпления. . . . Нѣма съмнѣние че г. управляющия министерството на правосѣдието и съ този благоразуменъ актъ, т. е. съ назначение ревизионна комиссия, както и съ други извѣстни, за уреждане сждилищата и добрия вървежъ на дѣлата имъ, ще сжумѣе, наконецъ да ме серпозни мѣрки, слѣдъ вторичното му вѣтънване и вземание браздитѣ на управлението въ това министерство, за поставяние сждилищата на високата имъ священная степенъ, отъ които зависи благосѣстоянието и напѣрдѣка на народа въ цѣлото княжество, като най-сетнѣ лично се убѣди и видѣ причинитѣ на всичкитѣ злини, произлезли въ сждилищата всѣдѣствие на извѣстнитѣ дѣйствия на своя предшественникъ г. Грекова. Нѣ желателно е щото г. управляющия министерството на правосѣдието, като високопросѣвѣнъ юристъ и практикъ, при свонитѣ си распорѣждения въ повечето случаи, самъ лично да се ознакомява съ лицата отъ сждебното вѣдомство за тѣхнитѣ способности при опредѣлене, премѣщение и увольнение този или онзи сждия, отъ колкото да взема въ внимание при такава операция частнитѣ съвѣти и просби, на. . . . както и рапортитѣ по тоя поводъ на извѣстни лица въ сждилищата, настанени отъ Грекова на различни сждебни инстанции, безъ всѣкакво элементарно даже образование и полуграмотни съ извѣтна цѣль, понеже този родъ и видъ извършване е съпряжено и свързано съ лични интереси и партизански цѣли, въведени въ това министерство при двократното захващане браздитѣ му отъ Грекова. . . . Желателно е така сжщо, щото резултата на горѣупомянатата комиссия, слѣдъ извършване миссията и въ Соф. окржгъ, отчетъ да се опубликува въ „Държавния вѣстникъ“ въ всичката му пълнота отъ всѣка една страна, както за дѣлата на сждитѣтъ въ него окржгъ, тѣй и за тѣхнитѣ способности и понимания свонитѣ си обязанности, слѣдъ което тоже още повече желателно е да се ревизиратъ и другитѣ сждилища въ цѣлото

княжество отъ компетентна комисия, както настоящата, като ще се открие по тоя начинъ всичката глота и плачевното състояние на сѣдилищата, въ които, като прокурорски помощници, председатели и членове и др. болшинството сѣ полуграмотни, вслѣдствие на което има дѣла неразгледани още отъ врѣмето на окупацията и ще се намѣрятъ обвинителни актове, рѣшения и присѣди дѣтински драскани и партизански, и сѣщеврѣменно хиляди дѣла несвършени още отъ миналитѣ години.

Z — сѣк.

Отъ Руссенското Апеллативно Сѣдилище получихме за обнародване слѣдующето:

Господине Редакторе на В. «Съзнание».

Въ 6-й брѣй отъ 4 юний 1883 г. на вашия вѣстникъ, сте обнародвали една кратка статия, подъ заглавие: «Епизодъ изъ дѣятелността на Руссенский Апеллативенъ Сѣдъ», въ която говорите, че при разгледанieto въ тоя сѣдъ на едно нассирано дѣло, отъ Върховний Кассационенъ Сѣдъ, ся билъ представилъ нѣкой си повѣренникъ X. съ писменна довѣренность отъ другъ повѣренникъ П. който е защищавалъ интереситѣ на една отъ странитѣ въ Софийскитѣ Апеллативенъ и въ Върховния Кассационенъ Сѣдове, «съ писменна рѣдовно!! пълномощие, което му дава! право да опълномощава и друго, което са намира при дѣлото», въ Руссенский Апеллативенъ Сѣдъ, не прислѣ повѣренникъ X. затова, че той не билъ представилъ предписъ отъ първото пълномощие и че законътъ му запрещавалъ да събира справки, а да ся види находящето ся при дѣлото пълномощно на повѣренникъ П., въ което било указано, че му ся дава право да опълномощава и друго, не значело че сѣдътъ щѣлъ да събира самъ справки.

По тая причина, Вий Г. Редакторе, въ краятъ на горвата обнародвана отъ васъ статия препоръчавате: «повече умозаклучение на Руссенската Апеллация на по долнитѣ сѣдилища и особенно на Столичното Сѣдилище, (кое?) което имало честь да бѣде ревизирано по настоящемъ отъ нѣкои изъ членовѣтъ на Руссенската Апеллация».

Отъ съдържанieto на горниятъ вашъ епизодъ изъ дѣятелността на Руссенский Апеллативенъ Сѣдъ, понеже се заключава едно, тъй да кажа, публично опозорение на сѣдътъ и искате отъ него повече умозаклучение, което препоръчавате на по долнитѣ сѣдилища, счетовъ за своя свята длъжностъ като Подиредсѣдатель и П. Д. Предсѣдателя на тоя сѣдъ, да направя справка за да се увѣря, да ли е истинно това, което сте обнародвали противъ сѣдътъ.

При направената отъ мене справка, азъ намѣрихъ слѣдующето, върху което давамъ долнитѣ обяснения за освѣтление на публиката и то не за друго, а само и само да запазя честта и достойнството на сѣда, отъ подобни неистинни, за да не кажа лъжливи публикации.

На 28-ий Априлий 1883 год. въ Гражданското Отдѣление на Руссенский Апеллативенъ Сѣдъ, състоящъ: отъ предсѣдательствующий членъ Н. Минковъ, членовѣтъ: Ив. П. Чорачиевъ и Н. Недѣлчевъ и при секретаритѣ П. Райчевъ, е било разгледано гражданското дѣло № 202 по описътъ, на П. Мусевича и А. Дорича, изъ гр. София, препратено отъ Върховний Кассационенъ сѣдъ, за ново разгледанье. — Отъ страна на А. Дорича ся представилъ въ качество на повѣренникъ Д. Мантовъ съ довѣренность, която има слѣдующето съдържанье:

ПЪЛНОМОЩИЕ

«Съ силата на пълномощето ми дадено отъ А. Дорича, жителъ изъ гр. София, подписаний упълномощавамъ Г. Паничерский, адвокатъ въ Руссе и му пренасямъ!!! всички права, които произтичатъ отъ моето пълномощие». — София 1 Априлий 1883 год.

Подп. К. Помяновъ.

Това пълномощие е завѣрено отъ Софийский Окр. сѣдъ, на 2 Априлий 1883 год. и на другата му страна, е написано слѣдующето: «настоящото пълномощанье съ всички права предвидени!!! въ него, предовѣрявамъ на Г. Димитръ Д. Мантовъ. — Г. Руссе 27 Априлъ 1883 г.

Подп. М. Паничерский.

Завѣрено отъ Руссенский Окр. Сѣдъ, въ сѣщия денъ. — При дѣлото са намира и пълномощето, което А. Доричъ е далъ на Дра К. Помянова, представено отъ него въ Върховний Кассационенъ Сѣдъ) въ което викакъ не ся вижда, да му е представено право

*) Трѣба да се забележи и това, че нито въ протоколътъ, нито въ рѣшението на Софийский Апеллат. сѣдъ, не е казано какъ се е представилъ Г. Помяновъ, като повѣренникъ по това дѣло отъ страна на А. Дорича.

да опълномощава и друго, както говори Редакцията на в. «Съзнание» въ горната си статия, написана разумѣва се, по свѣдения иечерлени отъ невѣренъ источникъ и сѣдътъ въ своитѣ си мотиви, като ненамѣрилъ за рѣдовно пълномощето на X. дадено нему отъ П. правилно и законно е постъпилъ, като го е неприслѣ за повѣренникъ на една отъ странитѣ по дѣлото.

Колкото са касае до съображенията на сѣдътъ, да ли са тъй прави или не, азъ смѣя да помоли читателтъ, а особенно занимающитѣ са по Сѣдебната часть лица, да прочетатъ ст. 250 отъ Русскитѣ уставы за Гражданското Сѣдопроизводство, които въ много случаи служатъ за ръководство въ нашитѣ сѣдилища, понеже и Врѣм. Сѣдебни Правила въ Княжеството са извлечение отъ тия уставы и по които работи днѣсь и Юридическата въ София Комисия, а съ това заедно препоръчавамъ и двѣ рѣшения издадени отъ Русскитѣ Сенатъ на 1872 и 1876 год. подъ № № 354 и 39, въ които буквално е указано, какви трѣбва да бѣдѣтъ довѣренноститѣ въобще за предовѣряване. — Довѣренността же, на Г. Помянова, къмъ Г. Паничерский и отъ тогава послѣднитъ къмъ Г. Мантова, която е изложена по горѣ, до колко е рѣдовна или не, и какви именно права обема тя въ сѣбе си, оставямъ на безпристрастната публика да ся произнесе и да я оцѣни.

Като излагамъ горнитѣ обяснения, за опровержение написаното отъ Васъ Г. Редакторе, ерѣсно дѣятелността на Руссенский Апеллативенъ Сѣдъ моля Ви, въ името на Вашето бизиригистие, да обнародвате настоящето ми въ единъ отъ най близкитѣ броеве на вѣстника Ви «Съзнание».

Подирѣдсѣдатель на Руссенский Апеллативенъ сѣдъ
Стоилъ Д. Поповъ.

ВЪТРЕШНИ РАБОТИ.

Въ знакъ на особената си любовь, Негово Императорско Величество Царь Александръ III благоволилъ да награди Негово Высочество нашитъ Князь Александръ I съ ордена Св. Владимиръ отъ първа стѣпень.

Пишѣтъ ни отъ Видинъ, че членовѣтъ на Сѣда, Балкански и Велиновъ, въ нетрезвенно състояние нападнали съ груби думи прокурорътъ Филипъ и окръжний училищенъ инспекторъ въ публично мѣсто и че до сега не биле вземени още никакви мѣрки отъ надлежното началство за наказанието на споменутитѣ чиновници.

По Министерството на Правосѣдието въ последное време, станаха нѣкои премѣстванья и отчисляванья, но ний не знаемъ защо и до сега още се търпятъ сѣдци, които съ поведението си явно подкочаватъ авторитета на сѣдилищата и правитѣ населението да нема никакво уважение къмъ тѣхъ. Надѣваме се че Министерството на Правосѣдието ще вземе нужнитѣ мѣрки за отчислението на подобни сѣдци. Подобенъ на Видинский скандалъ е станалъ и въ Разградъ. Главнитѣ виновници сѣ били, както ни увѣряватъ, членитѣ Икономовъ, горѣщъ консерваторъ, и помощника на прокурора, Михайловъ, които тоже въ нетрезвенно състояние нападнали съ груби и неблагопристойни думи предсѣдателя на Сѣда, Г. на Рашкова.

По поводъ на писаното въ «Български Гласъ» за бивший Видинский Управителъ Михайловъ и сѣдебнитѣ слѣдователи Шулевъ, извѣстиятъ ни отъ Видинъ, че противъ Михайлова се открили много престѣпления, които се наказватъ отъ закона, въ които даже и жена му участвувала, а слѣдователтъ Шулевъ билъ хванатъ въ взятковземанье отъ едно лице, противъ което той произвождалъ предварително слѣствие. Пострадавшиятъ, по заплашванieto на Шулева, далъ му десетъ наполеондори, съ условие че ще му даде още петъ, но като билъ оправданъ отъ Сѣда, той заявилъ за това по принадлежностъ, вслѣдствие на което Шулевъ билъ отчисленъ. Ние мислимъ, че не е достаточна наказанието на Шулева само съ едно отчисляване. Желателно е щото ако Шулевъ е виноватъ, да се даде и подъ сѣдъ за примеръ на другитѣ подобни нему, а тъй сѣщо и управителтъ Михайловъ, както и бивший Врачанский Управителъ Николаевъ за неговитѣ нечутки и невидѣни произволи въ Врачанското Окръжие, а най-вече като сега се оправда по сѣдъ и Г. Цанковъ, който бѣше станалъ жертва на тозъ Николаевъ.

Пишѣтъ ни отъ Трънъ, че въ Брѣзникъ станалъ единъ митингъ, за да рѣши щото да искатъ Брѣзничанитѣ да имъ се върне пакъ бившиятъ сѣдия Алексиевъ, тъй като тѣ били доста задоволни отъ него. Написалъ се протоколъ и резолюция, които щѣли съ особена депутация да се испратѣтъ на Г. Министра на Правосѣдието. Като мислимъ, че е вече минало турското време когато се правяха махзари за да се искатъ нѣкои чиновници, или да се изнява благодарность за тѣхъ, ний сме на мнѣние, че такива резолюции не трѣбва да се взематъ въ уважение отъ надлежнитѣ началства; за-

щото не само че съ това се нарушаватъ тѣхнитѣ права относително назначенията, премѣстванята и уволненията на чиновницитѣ, но се дава поводъ и за много други лошави послѣдствия.

И другъ пѣтъ сме говорили и сега пакъ извѣстиями, че отъ много наши приятели сме запитвани да ли знаемъ причинитѣ за преставанieto на Квачовата иллюстрация, тъй като много абовати му сѣ вече заплатили, безъ да получаватъ вѣстници. Ний нищо не знаемъ по тая работа, но ще кажемъ само това, че такива неточности въ редовното издаване на единъ журналъ, ставатъ причина щото читателитѣ да изгубватъ довѣрието си къмъ книгоиздателитѣ и вѣстникаритѣ, а съ това се спира напрѣдка и развитието и на тѣй бѣдната ни книжнина; и периодическото списание на книжевното дружество, добръ ли прави като не излъзва редовно? Излъзъ за паритѣ, които се плащатъ на редактора му!

Извѣстиятъ ни отъ Ески-Джумая, че тамошниятъ мировий сѣдия ся позволилъ да наложи на вѣкои Турци триста гроша глоба, защото като носили дърва на пазаръ, съ тѣхъ били дошли и двѣтъ имъ кучета, безъ да знаяли обаче тия Турци, че било запретиено да се водятъ кучета въ града. Ние не знаемъ на какви основания мировий сѣдия е направилъ това, но желателно е щото мировитѣ сѣдци ведѣждѣ за всѣкога да разберѣтъ, че тѣ трѣбва да сѣ справедливи и безпристрастни къмъ старитѣ, които прибѣгватъ при тѣхъ за правосѣдие, безъ да правятъ разлика на народность и исповѣдание. И други нѣкои мирови сѣдци тоже притеснително се отнасяли къмъ Турското население, на които за сега премѣлчаваме имената. Такива мирови сѣдци, които сѣ вредителни въ всѣко отношение за държавата, не трѣбва да се държатъ нито единъ денъ на служба.

Пишѣтъ ни отъ Добричъ, че румѣнскитѣ граничери били премѣстили навѣтрѣ въ нашата территория десетина километри границата кадѣ селото Кичюкъ-Кайнарджа и къмъ Балчикъ. Много случаи гдѣто влашкитѣ граничери грабяли добитѣтъ отъ българското население и го вкарвали въ Добруджа и послѣ като отивали Българитѣ да си взематъ добитѣцитѣ, Румѣнитѣ имъ вземали тежка глоба за едно животно. Много пѣти нашиятъ печатъ е говорилъ по тоя въпросъ, но, види се, още и до сега никакъвъ край не е взелъ. Желателно е щото ~~сега~~ за всѣкога да се рѣши въпросътъ за предѣлитѣ между Румания и България, защото всѣко негово продължаванье е вредително за насъ. Тѣй сѣщо и пограничниятъ въпросъ съ Сърбия е още висящъ, но кога ще се рѣши и той?

На последное време много се говори за изселванieto на Турцитѣ изъ Княжеството. Ние мислимъ, че това изселванье става не само отъ притѣсненията, които Турцитѣ предполагатъ че имъ се правятъ отъ княжескитѣ власти, но то става и по подбуждението на моллитѣ, които дохождатъ отъ Цариградъ. Неможе ли да имъ се запрѣти входътъ?

Ако помнимъ добръ, юридическата комисия щѣше да свърши работата си до 1-й Маѣ, но и до сега още нищо нема на яве, а сѣдилищата ни се нахождатъ въ най-незавидно положение. Ние останамъ измислени въ надѣждитѣ си къмъ предсѣдателя на комисията и токоречи почнахъ да мислимъ, че Г. въ Стаматовъ не е вече ози човѣкъ, какъвто бѣше преди време, но дано нашитѣ предположения сѣ неоснователни и дано и тозъ пѣтъ ние останемъ пакъ измислени, стига щото започнатото дѣло да бѣде полезно за страната. Г. въ Стаматовъ и неговитѣ колеги въ комисията, да ли ще се ползуватъ отъ всичко онова, което се писа въ вѣстницитѣ по труда на комисията? Ще видимъ. Желателно е комисията да обърне по-серiously внимание на българскитѣ обичаи, нужди и характеръ, което по видимому твърдѣ слабо е имала прѣдъ видъ, като е просто превеждала буквално рускитѣ статии, безъ да размисли до колко сѣ приносими тѣ за българетѣ. Подобенъ преводъ можеше да извърши и единъ ученикъ!

Извѣстиятъ ни отъ Севлиево, че допълнителнитѣ членъ на севлиевский окръженъ сѣдъ, нѣкой си Стефановъ, ималъ твърдѣ интимни сношения съ адвокатитѣ Шивачевъ и Арнаудовъ. Ний не знаемъ до колко сѣ вѣрни нашитѣ свѣдения, но въ всѣкой случай, мислимъ че, сѣдитѣ не трѣба да сѣ твърдѣ приятели съ адвокатитѣ, защото хората не глѣдатъ такива приятелства съ добро око; дава се поводъ за разни тълкуванья и недовѣрия къмъ сѣдилищата.

Отъ едно дълго писмо, получено изъ Берковица, се научаваме, че тамошниятъ мировий сѣдия ужъ билъ притѣснявалъ турцитѣ и освѣтъ това, никакъ не отговарялъ на назначението си, по причина че билъ съвършено неспособенъ. Той ако и да не билъ за тая работа, но го назначили за мировий сѣдия по препоръ-

ката на някои консерватори, защото и той бил консерваторъ. Ний много пъти сме тържественно обявявали, че оплаквалия противъ чиновници, трѣбва да ставатъ предъ надлежното имъ началство, съ фактове въ рѣка, а не съ голи думи. Печатътъ нищо не може да помага въ такива случаи. А колкото за убѣжденията на хората, срамота е и да се мисли даже, а не и да се говори, защото всѣкой е свободенъ да мисли така или иначе, макаръ и да е чиновникъ, стига да изпълнява точно и добросъвестно длъжността си, та какъвто и да билъ той — либералъ или консерваторъ. Политиката не трѣбва да се смѣсва съ служебнитѣ обязанности.

На послѣднѣо време, както се вижда отъ *Държавний вѣстникъ*, много назначения, премѣстения и отчиславания станаха по вѣдомствата на някои министертва. Ний не знаемъ що е предизвикало това чиновническо промянаване, но, въ всѣкой случай, право да си кажемъ, намъ се не хересва. Ако при всѣко министерско промянаване почнатъ да се промянаватъ и чиновницитѣ, тогава токо речъ че по голѣмата частъ отъ народа ще бѣде чиновническа; ще се образуватъ чиновнически партии, които ще почнатъ да се намѣсватъ въ политиката; отчисленитѣ гладни, ще захванатъ да ходятъ и ще захванатъ да интригуватъ противъ съществуещото министерство за да падне то и да дойдатъ тѣхни патрони на властѣта само и само за да имъ даждъ служби. Освѣнъ това, като веднѣждъ били чиновници, тѣмъ имъ се не ще да станатъ земледѣлци, скотовѣдци, промишленници и търговци, а съ това пропадна и промишлеността ни, и търговията ни въ чужди рѣцѣ, нашитѣ капиталы излѣзватъ не усѣтно изъ рѣцѣтъ ни и невидимо ви напада сиромашията. Честитѣ промянавания на чиновници, не принасятъ никаква полза на правителствата. Незаконнитѣ безъ причини, промянавания, не сѣ освѣнъ за вреда на правителствата, които съ подобнитѣ си постѣпки развращаватъ чиновницитѣ. Оплакатъ се отъ административни, съдебни и финансови чиновници, че били неспособни; разбира се, когато ги мѣнуватъ по веднѣждъ и по два пъти въ годината, че такива ще бѣждатъ. Ние сме на мнѣние, че въ интересъ на правителството ще е што при промянаването или премѣстванieto на чиновницитѣ, безъ законни основания, всѣкога да се иска предварително тѣхното съгласие, а най-вече кога се касае за чиновници, прослужили по вѣколко години. Другоаче правителството само ще си създаде неприятели. Нека си припомнимъ отчисленията и премѣстванията на чиновницитѣ въ време на първото министерство. Не бѣха ли отчисленитѣ и премѣстванитѣ чиновници, които отпосле събориха министерството на г. г. Бурмовъ Балабановъ? Нека това ни служи за урокъ, а най-вече като тогава часлото на чиновницитѣ бѣше много по малко отъ това на сегашнитѣ.

На 7 того въ Никополъ падналъ силенъ градъ, който траялъ около 12 минути, като опустошилъ сичкитѣ лозя и градини въ околността.

Прѣди три дни миналъ прѣзъ градъ ни извѣстия Г. Арсениевъ бивши секретаръ при руското посолство въ София, който билъ повиканъ изъ Россия да си отиде за винаги.

Слуха за дохожданието на прочутия Ерпротъ въ България за съвѣтникъ, почна да се опровергава. По видимому Ерпротъ ще си остане въ Россия.

Въ послѣднѣо врѣме пощата въ Руссе си промѣнила частъ отъ тарифата. Напрѣдъ трѣгваше отъ градъ ни за Търново: въ понеделникъ, сръда и сѣбота вѣчеръ, въ сѣщитѣ дни и престигане, а сега вмѣсто сѣбота, трѣгва въ петъкъ вѣчеръ, въ сѣщия денъ заранъ и прстига изъ Търново. За жалъ обаче това промѣнене и до днесъ не са съобщени отъ когото се слѣдваше за знание на публиката!

Въ 33 брой на „Бѣлг. Гласъ“ четемъ, че „здравieto на генерала Кауларса се било повредило. Въ една консултация, направена въ с. Княжево, докторитѣ намѣрили за необходимо негово превѣсходителство да иде да се лечи въ Россия.“

Ние отъ своя страна на редакторитѣ на „Бѣлг. Гласъ“ желаемъ такава здравье, на каквото се радва негово превѣсходителство.

Редакторъ издатель Т. Х. Станчевъ

ство. Софийци ежедневно видятъ генерала да дожда рано съ коньотъ Княжево и на вечеръ да се връща обратно. Консултация? за нея въ е било ли дума. . . Всичко това е твърдѣ неприлична „шега“ за сериозенъ и уважающъ себе си вѣтникъ — шега, която имала печални резултати: роднитѣ на генерала Кауларса, като чули за мнимата негова болѣсть развълнували сѣ се и телеграфически сѣ запитали за здравьето му.

Питаме почитаемата редакция, по какви мотиви се е водила при съставянieto на тѣзи измислица? (Балканъ).

Заб. р. Цѣте слѣдъ това и вѣрвайте на доносенията, които дава „Бѣлг. Гласъ“.

Тая седмица въ австрийския паракодъ на нѣкои пасажери изъ Свищовъ имъ ограбили куферитѣ и палтата. Агентиѣ неполагали никакви старания да издирватъ вагабонитѣ и ограбения си излизалъ изъ парахода като че ли е обранъ отъ разбойници въ нѣкоя пуста гора!

ВЪНШНИ НОВИНИ.

На 4 того въ Смедерево (Сърбия) почналъ да вали дѣждъ, придруженъ съ едъръ градъ; дѣждътъ придруженъ съ градъ се повторилъ да пада три пъти, като преставалъ и винаги съ по-голѣма сила. Сичкитѣ лозя, посеви и градини ужасно биле съсипани. Сичкитѣ прозорци по къщата къмъ севѣро-западната страна биле строшени. Много къщи се напълнили съ вода. Загубитѣ биле голѣми.

На 4 того въ Горний-Милановацъ (Сърбия) по сръдъ палилъ, падналъ въ градъ и въ околности. Дѣждътъ траялъ до 7 драми и траялъ около 20 минути.

На 5 того въ Крагуевацъ (Сърбия) както въ градъ, тѣй и по цѣлия окръгъ имало силенъ вѣтъръ съ дѣждъ, а на мѣста и градъ, отъ което имало голѣми повреди на посѣвитѣ.

На 6 того въ Чуприя, Ягодинъ, Нишъ и Пожаревацъ валилъ силенъ градъ съ дѣждъ, който причинилъ голѣми щети на лозята, градинитѣ и посѣвитѣ. — Въ Ягодинъ водата разрушила двѣ къщи и завляква: трима мъжие, една жена и двѣ дѣтца. Пѣтицата се развалили, много къщи се напълнили съ вода и съобщенията биле прекратени.

Изъ Астраханъ (Россия) извѣстиятъ че на 4 того на р. Волга се запалилъ и изгорѣлъ парахода „Казанъ“. Пѣтницитѣ сполучили да се избавятъ, понеже парахода билъ заседналъ, а сичко друго заедно съ парахода изгорѣло.

Изъ Скадра извѣстиятъ, че отъ 31-ий май до днесъ биткитѣ мѣжду албанцитѣ и турската войска непрестанно траятъ. Въ боятъ на 30 и 31 май три турски батальони биле съвсемъ уничтожени. Албанцитѣ се борили съ голи покове и отнели отъ турцитѣ три тона. Черна-Гора поставила на границата Куча и на реката Циевна три батальона войска, кордонска стража.

Отъ послѣднитѣ извѣстия на Сръбскитѣ вѣстници става явно, че почти на вѣждъ изъ Сърбия миналата седмица е валилъ силенъ градъ съ дѣждъ, който нанесалъ голѣми повреди въобще на сичкитѣ сѣдби. Загубитѣ сѣ доста

значителни и хранитѣ въ Сърбия за прѣзъ тая година, ще бѣждатъ съвѣмъ ничтожни.

Изъ Которъ извѣстиятъ, че на 6-ий того на мѣстото Хата, мѣжду Албанцитѣ и турцитѣ имало страшенъ бой, който траялъ цѣли 10 часа. Отъ начало боятъ билъ успѣшенъ за албанцитѣ, но отъ послѣ когато прстигнала на турцитѣ помощъ, то албанцитѣ почнали да отетживатъ. Турцитѣ въ тая битка имали 250 души мъртви. Въ сѣщия денъ и въ планината Дибри имало друга битка.

Въпроси и отговори.

Къмъ Господина И., който е написалъ членътъ помѣстенъ въ брой 93 на в. „Славянинъ“:

Въпросътъ на П.: „Защо пълномощията, които обикновенното народно събрание даване прѣзъ 1880 г. на нѣкои министри, са считаха и приемаха за правилни, а пълномощията отъ 1 Юлия 1881 година се осжидатъ като неправилни и беззаконни, ако и подобрени отъ Великото Н. Събрание?“

Отговоръ: Защото първитѣ сѣ опрѣдѣлени, а вторитѣ сѣ неопрѣдѣлени и безгранични; защото при първитѣ министрѣтъ е отговоренъ, а при вторитѣ никой; защото при първитѣ министрѣтъ е подъ надзорѣтъ на своитѣ другари и на държавната глава, а при вторитѣ, ако иска нѣкой да става надзорникъ, стронава си вратѣтъ; защото при първитѣ не се съспендира конституцията, а при вторитѣ са уничтожаватъ и естественитѣ права на човѣка се подъ булото на благоустройството на държавата; защото при първитѣ народното събрание не се съвѣршва нарочно, а при вторитѣ то е избрано нарочно и подъ басонетитѣ, и защото . . . , и защото . . .

Въпросътъ на П.: „Защо либералитѣ приобѣгнаха до помощта ту на едни, ту на други генерали?“

Отговоръ: Защото либералитѣ никога не са смѣтали генералитѣ за свои и на държавата неприятели.

Мой въпросъ 1: Кой доведе тия генерали?

Мой въпросъ 2: Защо тия генерали, горѣщо прежде любими отъ консерваторитѣ, се разсърдиха на тия послѣднитѣ?

Мой въпросъ 3: Защо, Господине П., не говоринъ за никой грѣхъ на консерваторитѣ, а само за грѣховетѣ на либералитѣ? Т.

ИЗВѢСТИЕ.

Подписанный, извѣстиявамъ на почитаемата публка, че въ магазинята ми, находяще са въ улица Александровска, подъ домѣтъ на Георги Геровъ се намиратъ за проданъ съ умѣренни цѣни: Гардероби, разни маси, кревети, столове, гарнитурни, писалища, огледала, тоалети, канапета, буфети, библиотеки, каручки за дѣтца, машини за шевъ и др. и др. и колониални стоки.

Руссе, 12/21 Юний 1883.

Илия Ефстатиадисъ.

ANNONCE

Le sousigné j'annonce à l'honorable publique que dans mon magasin rue Alexandrofska au dessous de la maison G. Geroff je vends avec des prix à bon marché des garde-robes, commodes, tables, lits, chaises, garnitures, table de nuit, écripiers, tableaux, fauteils, miroirs, toilettes, canapés, buffetiers, bibliotèques, carozes pour les enfants, cornices, machines à coudre, c. l. r. et des marchandises coloniales.

Roussouk 12/24 Juin 1883.

ILIAS EFSTATHIADIS.

Руссукъ скоро-печатница на в. „Славянинъ“.